

MUDr. Milan Veselý

TERAPIE OZÓNEM

Sto let známá metoda, která si konečně začíná vydobývat adekvátní místo

Pane doktore, jak jste se dostal k ozónové terapii?

Ozónovou terapii se zabývám od 90. let minulého století, dozvěděl jsem se o ní krátce po revoluci od jednoho kamaráda. Měl firmu v Německu a otevíral firmu i tady, pořád jezdil autem sem tam. Jednou dostal mikrosnánek a naboural se. Kolegové v Německu se ho ptali, proč nechodí na ozónovou terapii. Tak na ni začal v Německu chodit. Vyprávěl, že si vždy před dlouhou noční cestou zajde na ozón, pak není vůbec unavený a celonoční jízdu zvládne úplně v pohodě. Zajímalo mě to, zajel jsem se s ozónovou terapií za ním do Německa seznámit. Líbilo se mi to, v té době jsem totiž pracoval jako chirurg na pracovišti s diabetiky, kde se řešily diabetické komplikace a bohužel se většinou řešily amputací. A tak jsem dostal nápad, že by tato terapie mohla diabetikům velice pomoci, proto jsem koupil v Německu první přístroj a začal jsem to zkoušet. V roce 1995 jsem absolvo-

val v Německu velké školení, které vedla zakladatelka této terapie v Německu Dr. Renata Viebahnová, autorka poměrně obsáhlé publikace, něco jako „bible ozonoterapie“.

Německý přístroj se mi ale nezamlouval, přišel mi v některých ohledech zbytečně složitý. V té době mi Němci nabídli, zda bych nechtěl získat zastoupení v Česku. Ale dali mi takové podmínky, které nebyly z mé strany absolutně akceptovatelné. Takže jsem se tehdy zařekl, že do pěti let budu na mezinárodní výstavě s vlastním přístrojem na ozónovou terapii a to se mi také podařilo. Takže víceméně náhodou jsem se takto dostal k jinému oboru, kterého se držím už 30 let.

Ozón je látka, která se běžně vyskytuje v přírodě. Jaký je tedy rozdíl mezi tím přírodním a medicínským?

Snažíme se, aby nebyl prakticky žádný. V přírodě vzniká ozón několika způsoby. Jednak vzniká pomocí UV paprsků ze sluníčka. Energie ze slunce roz-

Kromě obvyklých dvouatomových molekul O_2 se kyslík vyskytuje i ve formě tříatomové molekuly – jako ozon O_3 . Za normálních podmínek je to vysoce reaktivní plyn modré barvy a charakteristického zápachu se silnými oxidačními účinky. Ozon se v přírodě vyskytuje ve stratosféře, ve výšce 25–35 km nad zemským povrchem. Ozónová vrstva atmosféry chrání planetu před ultrafialovým slunečním zářením. Po důkladném zkoumání vlastností ozonu a jeho působení v lidském organismu, vznikla metoda ozonoterapie. První ozonové generátory vznikly již v polovině 19. století, k terapeutickému využívání dochází po roce 1916, kdy byl zkonstruován první lékařský generátor ozonu. Mezinárodní společnost pro ozonovou terapii byla založena v roce 1972. Přesto, že leckde ve světě je ozonoterapie legální, oficiální a rozšířenou léčebnou metodou, u nás je využití ozonu známější snad jen ve stomatologii, ve spojitosti s výřezem plotének, a v kosmetice. V poslední době se stále více uplatňuje i při ošetření komplikací diabetu. Ozónová terapie patří mezi regenerační a revitalizační buněčné terapie. O prosazování této metody se v Čechách asi nejvíce zasadil MUDr. Milan Veselý.

text: Pavla Vojřová foto: archiv MUDr. M. Veselý

štěpí molekuly O_2 na jednotlivé molekuly $O+O$, a jelikož je tato molekula nestabilní, ihned se slučuje s molekulou O_2 a vzniká O_3 . To je princip, který vzniká v ozónosféře – sféře, která se vyskytuje mezi 20 až 30 km nad zemskou, a tam se vytváří ozón. Zároveň, jak se ozón vytváří, spotřebovává UV záření a tím nás před ním chrání. Kdyby nebyl ozón v atmosféře, UV záření by bylo tak silné, že

by nám vypálilo oči, zničilo by bakterie, potraviny, rostliny... prostě by tady vše zahynulo. V zemích, kde byla ozónová díra, se pozorovalo slepnutí ovcí, žloutnutí listů na stromech a tak dále. Takže i malý pokles ozónu a vyšší výskyt UV záření je tak nebezpečný, že by zahubil všechny život na zemi.

Druhým způsobem ozón v přírodě vzniká při bouřkách. Nahore, i když to nevidíme, se

neustále odehrávají milióny blesků. Blesky jsou silné elektrostatické výboje, které my vidíme jako blesky, a energie je tak silná, že dělá něco podobného jako UV záření, tzn. rozštěpí nám molekulu O_2 na samostatné molekuly O a ty se přidají k O_2 a vzniká O_3 . Čili toto je naprosto přírodní proces.

Tento proces byl v době raného vývoje zeměkoule, kdy tady všude byly sopky a atmosféra byla plná síry, motorem očisty, protože nejdůležitější vlastností ozónu je očista a detoxikace.

Další možnost vzniku ozónu je u moře. Jak se o sebe přelévají vlny, mechanicky vzniká samostatná molekula vody a ta se díky slunečnímu svitu, podle principu, který jsme si popsali výše, spojuje a vzniká ozón při mořské hladině.

Zároveň nejvíce ozónu je na horách. Ve vyšších nadmořských výškách se blížíme k ozónové vrstvě, a tak tam vzniká větší množství ozónu, proto se v minulosti lidé, kteří byli chronicky nemocní například s tuberkulózou, jezdili léčit do hor nebo k moři.

A my se snažíme tento přírodní způsob napodobit. Ve vodárenství se třeba používají UV lampy k ozónování vody, ale protože tím vznikají poměrně nízké koncentrace, tak se nejčastěji používají vysokofrekvenční výboje. Tzn., že máme speciální cívky, které vyrábí vysoké napětí, které jiskří, a díky tomu vzniká ozón. Takže my podle toho umělého blesku vyrábíme ozón, který jsme se následně naučili krotit v koncentracích, abychom jej mohli použít. Pro medicínu se musí ozón vyrábět z čistého kyslíku, protože, když se vyrábí ze směsi vzduchu, kde je přístup dusíku a jiných látek, vznikají některé škodlivé produkty. Nejlepší je, když se ozón vyrábí z čistého kyslíku pomocí vysokonapěťového zdroje.

Jak funguje ozón v těle?

To je velice zajímavá otázka, protože se dříve předpokládalo, že ozón je cizorodá látka nebo látka, která vzniká v přírodě a nemá s námi nic společného. Všechny poslední práce

MUDr. Milan Veselý v roce 1973 absolvoval na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, má atestaci z chirurgie se specializací na traumatologii a chirurgii ruky. Do roku 1989 pracoval jako chirurg v nemocnici v Českém Brodě a jako chirurg ve Frydlantu v Čechách, kde pracoval jako vedoucí rehabilitační lékař. V roce 1990 založil v Praze Středisko reflexní terapie, kde se věnoval rozvoji ozonové terapie, vývoji technologií a přípravků s ozonem. Dále se věnoval možnostem regenerace tkání, neinvazivní diagnostice Es Teck a nově vznikajícímu oboru spintronika. Ozonoterapií se MUDr. Veselý zabývá již třetí desetiletí, a stále je fascinován jejími rozšiřujícími se možnostmi. V současné době působí na klinice Aura Medical Clinic v Praze na Žižkově.

těch nejlepších imunologů ale ukazují, že ozón je látka, kterou umí vyrábět bílé krvinky. Dnes už se ví, že ozón je nejdůležitější látka a také nejsilnější látka imunitního systému. Bílé krvinky mají za funkci vše, co do těla nepatří, zlikvidovat, rozložit a používají k tomu všechny deriváty kyslíku, které jsou známy. Jeden z derivátů kyslíku je třeba kysličník – peroxid kyslíku, který známe, když se používá na rány jako dezinfekce. Takže bílé krvinky si umějí vyrobit peroxid. Je to známo již léta a odhaduje se, že u chronicky nemocných si tělo vyrobí až tři kila peroxidu za rok. Nikdo neuvažoval, jestli si tělo nevyrobí i jiné kyslíkové produkty, které by neobsahovaly jenom O_2 , ale buďto takzvaný singl kyslík, kyslík O , nebo trikyslík O_3 . Dneska už

se prokázalo a běžně se uznává, že pomocí peroxidu bojují bílé krvinky s bakteriemi. Pro ty složitější formy, jako jsou viry a plísňe, které jsou poměrně odolné i vůči všem látkám, které jsme vyrobili, si bílá krvinka umí vyrobit ozón a tyto látky zlikviduje. Takže to není látka tělu cizí, ale tělo si ji umí vyrobit, přijímá ji, a nikdy na ni nebyly zaznamenány nějaké komplikace, a pokud se používá v přirozených dávkách, je pro tělo prospěšná.

Když člověk bude nemocný a bude z lékařského vyšetření vědět, že má nízký počet bílých krvinek, tak ale nemůže pít peroxid vodíku, aby tím tělu pomohl?

Smích © Existují zajímavé studie s peroxidem z Kanady, které začínaly tím, že se dávaly

injekce s peroxidem, lidi pili peroxid, dostávali peroxidové infuze, kde ho bylo maximálně do 3 %, ale i to je moc. Vlastně to byly první práce, které se začaly zabírat metabolismem kyslíku. U nás v 50. letech na Bulovce, kde vzniklo první pracoviště, které ozařovalo nádory – čili první radioterapie, už se tehdy dělaly práce, kdy lidi chodili na ozáření a zároveň měli kyslíkovou masku a užívali kyslík. A zjistilo se, že nádory jsou citlivější, pokud se podává kyslík. Pak se na to úplně zapomnělo a dnes jsme schopni dodat kyslík nejen tím dýchacím způsobem, ale i aplikací ozónu do krve a poslední dobou všechny práce, co se týkají významu ozónu, jsou právě z onkologie.

Mohu vám dát odkaz na českého imunologa, který už před léty napsal článek „Ozón a imunitní reakce“, ale úplně to zapadlo a nikdo si toho nevšiml. Tehdy mi tím udělal obrovskou radost. Bylo to v roce 2006 a byl to Václav Hořejší z Ústavu molekulární genetiky akademie ČR. Vysvětluje nové poznatky o fungování systému, který rozhoduje o fungování našeho zdraví: „Velkou pozornost vzbudil poznatek, že velká většina, ne-li všechny protilátky, mají za určitých okolností schopnost vyrábět velice účinné chemické zbraně a tou primární je ozón.“ To mě velice potěšilo. A přesto, že se tady vypisuje přehled reakcí, které v organismu vznikají, tak si toho nikdo nevšiml a u nás je ozón pořád brán jako něco nadpřirozeného, až snad mytický škodlivého. Osobně si myslím, že na tom mají trošičku zásluhu naši meteorologové, kteří jeden čas uváděli koncentraci přízemního ozónu a díky tomu, že to bylo vždy škodlivé, tak vznikla v podvědomí lidí vazba, že je to škodlivé. Není to pravda, tak se zakázalo, aby to přestali uvádět – protože mezi ozónem vzniklým za působení výfukových plynů z automobilů a čistým ozónem vzniklým v přírodě je sakra rozdíl. Ozón, který vzniká tou chemickou reakcí, vlastně ty chemické látky rozkládá, protože se na ně váže, takže se přes koncen-

traci toho ozónu měřila koncentrace těch škodlivých látek a nikdo už neřekl, že ozón ty škodlivé látky snižuje. Ale v té koncentraci, v jaké tam je, není příjemný. Takže už se to našťestí neuvádí a meteorologové pochopili, že to byla falešná, zavádějící informace.

Už německý fyziolog Otto Warburg označuje jako příčinu vzniku rakoviny nedostatek kyslíku na buněčné úrovni. Pokud ozón, zjednodušeně řečeno, okysličuje organismus, vycházelo by z toho, že ozón napomáhá léčbě rakoviny, že zabíjí rakovinné buňky?

Warburg byl dvojnásobný nositel Nobelovy ceny, což se málokdy někomu za medicínu stane. Je to už bohužel strašně dávno, takže všechny jeho věci upadly v zapomnění. On si uvědomoval, co jsem říkal – že se při nedostatku kyslíku v těle dějí věci a reakce, které jsou tak nepříznivé, že až mohou vyústit ve vznik rakoviny. Tehdy se to příliš nevědělo, dnes už je metabolismus normální a rakovinné tkáně poměrně velice prozkoumán. A děje se tady jedna zajímavá věc, která v té době nebyla až tak známá. My jsme na vrcholu složitosti, co se týče organismů na této planetě – aspoň si to myslíme. Ale existuje teorie, než vzniknul tak složitý organismus, jako jsou savci a na jeho konci člověk, tak tady vznikly jednobuněčné formy života, které se vyvíjely. A ty jednobuněčné formy života se vyvíjely v období, kdy na zemi byl nedostatek kyslíku, čili ty vznikly bez přítomnosti kyslíku – živily se třeba sírou z horkých pramenů v moři. Živily se právě těmi toxickými výpary, takže to byli z dnešního pohledu takoví ropáci, kterým chutnalo vše, co je nám škodlivé. Ale mělo to jednu nevýhodu – ty jednoduché organismy, byly to třeba bakterie, které žily v nepřítomnosti kyslíku, získávaly té energie tak málo, že nemohly vytvářet složitější struktury. Pak se na naší planetě začal vyvíjet kyslík, hlavně díky zeleným rostlinám, které ho produkovaly jako odpad a tento odpad byl pro ty původní jednobuněčné

organismy jedovatý. Ale umožňoval těm organismům získat více energie než ze síry anebo čpavku. A protože příroda je chytrá a když má nějaký zdroj energie, ráda jej využije, tak začaly vznikat bakterie, které žily na základě přítomnosti kyslíku. A teď mezi těmito dvěma druhy bakterií začal vznikat boj o přežití. A vzniklo něco, co bych nazval „choroš na stromě“, prostě určitá symbióza živočichů a rostlin, protože si vzájemně uvědomili, že by se neměli vyhubit, ale měli by si vzájemně pomáhat. A ta původní bakterie bez přítomnosti kyslíku pohltila bakterii s kyslíkem – nezahubila ji, ale začaly spolupracovat a z té bakterie s tím kyslíkem se vyvinulo něco, jako jsou dnešní mitochondrie. To jsou takové mikroelektrárny pro život a pomáhaly té bakterii získávat větší množství energie, tím pádem ta bakterie mohla udělat větší společenství a vyvinout složitější organismy, protože na to tu energii potřebovala. Výsledkem je, že každá naše buňka má v sobě neustále přítomny dvě tyto buňky. Jednu, která žije v přítomnosti kyslíku, a druhou, která žije bez něj. Dokonce mají i jiné DNA. Mitochondriální DNA je jiné než DNA té buňky. Čili polovina našeho těla má stále možnost žít bez přítomnosti kyslíku a druhá s kyslíkem. A v momentě, kdy v podstatě nastane situace, že buňka je poškozená a hrozí by jí zánik, tak ona má paměť – protože paměť je něco jako nezníčitelná energie a vrací se, je tady pořád jenom v různých

formách a vzpomene si, že dokázala žít i bez přítomnosti kyslíku. A ta naše buňka, která funguje naprosto precizně, se změní v primitivní buňku – něco, jako je kvasinka, plíseň, přestane jí fungovat uvnitř ta mitochondrie a přejde na způsob získávání energie bez kyslíku. Čili funguje stejně jako kvasinky, když děláme víno – získá energii z kvašení. Při kvašení vzniká alkohol, když to přeženu, tak ta buňka se chová jako opilá, zapomene na to, že je součástí nějakého celku a vezme si do hlavy, že je sama a že se potřebuje rozmnožovat. A vznikne nádor, který nakonec zničí i ji, protože zničí celé tělo. A pro tuto buňku, která takto roste bez přítomnosti kyslíku, je kyslík prudce jedovatý, jako dříve za prehistorie před těmi miliardami let. Takže toto si začínají některé školy uvědomovat, navíc ta buňka připomíná svým metabolismem něco, jako je plíseň nebo houba. Je to vlastně druh houby, přičemž houba je takový zvláštní druh organismu, který je mezi rostlinami a živočichy. A říká se, že celá tato země čeká na příležitost – nedej pánbůh – kdy by nám díky oteplení hrozil i pokles kyslíku, a tyto živočišné formy, které tady do dneška žijí, houby, jsou schopny přerůst takovým způsobem, že zahubí celý ostatní život. A my je máme v sobě, v půdě, máme je všude. Říká se, že největším organismem na zeměkouli jsou houby. Ony nikdy nezanikly, byla to první životní forma. Někteří onkologové říkají, že část nádorů je virového původu, což

je trochu jiný druh, protože to nedokáže žít samo a žije to s hostitelem. Ale část nádorů je jiného původu – a já jsem toho příznivcem – zvláště ty velké nádory, které když se na patologii rozříznou, vypadají jako byste rozřízli žampión nebo nějakou hezkou houbu.

Ano, tuto teorii hlásá například italský lékař Simoncini, autor knihy Rakovina je houba...

Ital Simoncini léčí, kromě jiného, i takovýmito způsobem. On se zaměřil na pH, na kyselost pH, protože tyto houby mají samozřejmě jiný metabolismus kyslíku a tím pádem i jinou kyselost, mají jiné přenosy elektronů, jinou elektrickou hladinu, takže tam se uplatňuje na školách frekvenční terapie, která se snaží zasáhnout buňky na té energetické úrovni. Dneska je zajímavá myšlenka tzv. spinové energie, která léčí nemocnou tkáň ne na úrovni chemie, ale na úrovni fyziky, protože každá tkáň – a je jedno, jestli je poškozena úrazem, chronickou infekcí, chronickou nemocí anebo onkologickým onemocněním – tak na úrovni fyziky má svoje základní parametry, které odpovídají všem ostatním věcem – čili je tam zvýšená kyselost, zvýšená teplota, je tam zduření a je tam bolest. Takže na úrovni fyziky – a řekl bych, že je o řádek výš nad biochemií, platí právě elektronové přenosy, a k tomu právě velice přistupuje i ozón. To je právě nesmírně zajímavé u těch onkologických pacientů. A má to takovou historii.

Dá se tedy zjednodušeně říci, že ozón zabíjí patogenní, elektricky nevyvážené buňky?

Ano, protože tyto buňky mají jiný metabolismus kyslíku. Pro ně je kyslík jedovatý a ozón je ještě jedovatější než normální kyslík. Čili je to podobné, jako když máme ve střevě bakterie, které vznikají bez přítomnosti kyslíku, tzv. anaeroby, a kdyby se nám přemnožily, tak nás taky zabijí, je to úplně stejná forma. Všechny poslední práce ukazují, že právě proto, že antibiotika přestávají fungovat na spoustu patogenů – protože příroda si udělala na ně obra-

nu, tak jediné na ozón stále ještě není rezistence. Za ty miliony let, kdy tady existuje a chrání přírodu před plísňemi a jejich rozmnožením, už by to příroda dávno vymyslela, ale zatím to nevymyslela, takže se dá říci, že ozón v některých svých formách je dokonalé antibiotikum, čehož využíváme i tím, že ho máme například koncentrovaný v krému a pacient si jej může nanést na pokožku.

Nevzniká při výraznějším oxysličení ozónem oxidační stres? Doporučuje se používat pravidelně antioxidanty, například vitamín C – nevylučuje se ozónová terapie s užíváním vitamínu C?

Celá problematika oxidačních a antioxidačních látek je také trochu složitější, než vidíme v reklamách. I tyto látky jsou v těle nesmírně důležité, kdybychom je neměli, tak také zahyneme. Čili i my máme ve svém těle spoustu mechanismů, které bojují proti takzvaným volným radikálům. Ale volný radikál je normální věc, vzniká při jakémkoliv metabolismu v těle. Při metabolismu kyslíku se ví, že asi 5 % kyslíku nezmetabolizuje dokonale a vznikají volné radikály. Volné radikály jsou mimochodem i různé reaktivní formy kyslíku, ale ozón není volný radikál – což se také běžně myslí, že je. Volný radikál je molekula, které chybí jeden elektron a ona je schopna si jej doplnit a vytrhne ho z jiné látky a z toho vzniká taková řetězová reakce a poškozování biomolekul, že si kradou elektrony. Ale toto ozón nedělá. Zároveň, což se objevuje i v práci profesora Hořejšího, z toho vyplývá, že volné radikály jsou nesmírně důležité pro život a jsou součástí imunologického řetězce, protože kdybychom je neměli, nemohli bychom některé patogeny a jiné látky likvidovat. Jenom musí být v rovnováze a nesmí jich být moc. Některé látky, třeba ozón, se vyvíjí v kyselém prostředí a ozón a vitamín C mají tu spoužitost, že když máte nedostatek vitamínu C, tak se vám v těle nevyvíjí dostatek ozónu čili máte špatnou imunitní reakci.

Námořníci na lodích dříve umírali na kurděje, a když pak dostávali ovoce a zeleninu, tak se zachránili. Vypadá to, jako by měli jen málo vitamínu C, ale nedostatek vitamínu C způsobil, že měli nedostatek ozónu v krvi. Tělo nebylo schopno si vyvinout tyto látky, protože nemělo dostatek některých kyselin.

Ale na moři se přece drží ozónu více...

Ano drží, ale ne ve formě, která není tak koncentrovaná, aby si tělo bylo schopno vyrobit tyto potřebné věci. Já jsem dlouho používal kombinaci ozonoterapie s vitamínem C, když jsem si dostudoval tyto věci. V podstatě – když nemáte céčko, tak se vám nevyrobí ozón, a když ho potřebujete, je rychlejší dodat přímo ozón než počkat, až si ho tělo přes to céčko vyrobí. Ale je to jeden z důležitých znaků vitamínu C, a proto ho potřebujeme, protože by se nám ty imunologické reakce rozpadly.

Pokud máme dost vitamínu C, vytváří se nám tedy dostatečně ozón. Ale zase se uvádí, že vitamín C je antioxidant..., kde je tedy ta správná rovnováha?

Právě že se správně nerozumí otázce antioxidantů. Existuje jediná knížka, kterou mohu doporučit lidem, kteří si v tom chtějí udělat jasno: „Antioxidanty a volné radikály ve zdraví a nemoci“ (nakladatelství Grada). Tam je o ozónu napsaná jediná věta: „Reaktivní formy kyslíku, látky, které nejsou volnými radikály – ozón a peroxid kyslíku.“ Ony nejsou volnými radikály, ale jsou velmi reaktivní, což znamená, že jsou schopny velmi rychle reagovat se všemi látkami, které nejsou volnými radikály a do těla nepatří. Tělo je jako volný radikál bere, ale ne tím způsobem, že by vytrhávaly elektrony z jiných látek – ale tak, že reaguje, jako když má v těle látku, která je tyto procesy schopna vyprodukovat a díky tomu si vyrobí velké množství antioxidačních enzymů. Tělo má přirozené antioxidační enzymy – superoxydismutázy, katalázy... Je jich prostě strašně moc, které ve zlomku vteřiny zlikvidují ten

volný radikál. My si tedy myslíme, že to jsou volné radikály, ale oxidační stres je něco trochu jiného než volné radikály. Oxidační stres je nerovnováha mezi tvorbou reaktivního kyslíku (jinak též volných radikálů), který vzniká jako vedlejší produkt oxysličování a látkové výměny, a schopností organismu rychle odbourávat a detoxikovat reaktivní meziprodukty. Já jsem měl několik let obavy, zda nezvyšují volné radikály v těle při ozónové terapii, nedokázal mi to nikdo vysvětlit, a pochopil jsem to až po prostudování této knihy, ke které se pořád vracím – že ozón jenom nastartuje procesy, které vám v těle zvýší schopnost těch antioxidačních enzymů, čímž volné radikály potlačí. Ale zase je to o té rovnováze, o které mluvíte, že jak přebytek, tak nedostatek volných radikálů je špatně.

A jsou situace, kdy kyslík, který se složitě metabolizuje, když to řeknu hodně zjednodušeně – třeba obyčejný cukr se má metabolizovat tak, aby na konci zbyla voda a kysličník uhličitý, který vydycháte, a vodu vypočítáte nebo vyčůráte, a jsou to netoxické metabolizmy. Ale i ta obyčejná glukóza prochází procesem oxidace, což znamená odnímání elektronů – oxidace je ztráta elektronů, redukce je přidávání elektronů. Když se látka rozkládá, uvolňuje se energie, odcházejí z ní elektrony a je to proces, který má několik stupňů, nestává se najednou. Kdyby se to stalo najednou, tak se uvolní tolik energie, že by ta látka vzplanula. Normálně by shořela – když podpálíte cukr, tak také shoří. Abychom my doslova nevzplanuli, tělo má takzvaný kyslíkový paradox. Má takové mechanismy, že se ty látky uvolňují postupně, po kvantech – myšleno jazykem kvantové fyziky – tedy po částech. Ale musí té energie být dost, aby reakce došla a vznikly netoxické produkty. Někdy se však stane, což už je i obyčejným stářím, že té energie už tolik není, že metabolismus cukru nedoběhne až do konce, protože není energie, která by to zmetabolizovala až do konce, a zůstane viset někde v prostředku. Tam

vznikají kyselé metabolity, třeba kyselina mléčná, což je typické u sportovců – tak dlouho běží, až nemají kyslík, běží na kyslíkový dluh, ve svalcích se jim vytvoří kyselina mléčná, svaly ztuhnou a oni se skácí. Tak co s nimi?

Když to dobře dopadne, nějak se dotyčný zmátotí sám, a když chce rychle dál běžet, tak si rychle doběhne na ozón. Protože ten ozón při rozpadu O_3 na O_2 uvolní energii, která mu dovolí, aby ten řetězec došel až do konce a ještě ty toxické meziprodukty rychle vyloučí. První snaha o energetické uvolnění byla u sportovců paradoxně východoněmeckých, protože tu metodu vymysleli východní Němci, a do dneška je to jako doping ve sportu. Ale málokdo domyslí, že tady vzniká nedostatek energie a vy tímto způsobem jste schopni ji dodat a nahradit. Můžete tak zrychlit regenerační procesy, zrychlit hojení a zpomalit stárnutí.

Jak dlouho je ozón v těle aktivní, když jej do těla dodáte?

Jde tam o hodiny, protože jak jsem již říkal, ozón se v těle rozkládá. Postupně se z těla uvolňuje a rozkládá se zpátky na kyslík. Takže podle toho, jakou dávku dáme, je v těle desítky minut až hodiny. Důležitá věc je, jaké procesy v těle nastartuje. Nastartuje antioxidační procesy a dodá nám volnou energii, kterou tělo může použít na to, aby si samo svoje chyby a omyly mohlo napravit a zlikvidovat. Takže se v těle vytvoří takové podmínky, aby mělo dostatek vlastní energie, schopností a sil se opravit samo, protože si stále myslím, že je chytřejší než my.

Pokračování rozhovoru v dalším čísle.